

Дѣто има любовь, тамъ е и Богъ.

Левъ Толстой.

Въ града живѣше кърпачтъ-обущаръ Мартинъ Авдеичъ. Той живѣе въ изба съ единъ прозорецъ, който гледа на улицата. Прѣзъ него се виждатъ само нозѣтъ на минувачитъ, но дѣдо Мартинъ ги узнава само по обущата. Живѣе той отдавна, та има много познати. Рѣдко има обуца въ махалата да не сж били еднажъ или два пѣти въ неговитъ рѣцѣ. На нѣкои подметки ще постави, нѣкои ще закърпи, а по нѣкога и нови приставки ще тури. И често прѣзъ прозореца той зема работа. А работа много, понеже Авдеичъ работѣше здраво, туряше добъръ материялъ, не земаше скжпо и стоеше на думата си. Ако може да свърши до срокъ — зима, ако не може — хичъ и не лъже, отнапрѣдъ казва. Всички знаеха Авдеича, и той имаше постоянно работа.

Дѣдо Мартинъ си бѣ и тѣй добъръ човѣкъ. но на старини почна още повече да мисли за душата си и повече да се приближава до Бога. Още когато живѣше въ майстора, жена му умрѣ, като му остави момче на три години. Дѣцата не имъ се държеха. Другитъ бѣха сѣ измрѣли. Отначало Мартинъ рѣши да остави дѣтето на сестра си въ село, послѣ му домилѣ и си дума.

— Тежко ще е на моя Капитошка да расте въ чужди хора, нека си стои при мене.